

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Z.N.
przeciwko N. W. Polska S.A.
o odszkodowanie z umowy o zakazie konkurencji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2013 r.,
skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 września 2010 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 września 2010 r. Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu sprawy z powództwa Z. N. przeciwko N. W. Polska S.A. o odszkodowanie z umowy o zakazie konkurencji na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 24 marca 2010 roku zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I, III, IV, V w ten sposób, że powództwo oddalił oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego powódka jako podstawę skargi wskazała naruszenie prawa materialnego tj. art. 395 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 101² § 2 k.p. Uprawdopodobniając szkodę powódka wskazała, iż skarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. spowodował konieczność zwrotu pozwanemu odszkodowania zasądzzonego przez

Sąd pierwszej instancji w kwocie 4.770 zł, jak również obowiązek zapłaty kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje w kwocie 1.350 zł. Z powodu trudnej sytuacji materialnej powódka musiała zaciągnąć pożyczkę w Banku na łączną kwotę 5.603,81 zł, która w całości została przeznaczona na spłatę długu na rzecz pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Ponadto § 2 stanowi, że skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Każde z sześciu wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu.

W rozpoznawanej skardze nie powołano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3). Wymóg ten jest samoistny i niezależny od wymogu wskazania podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności. Należy podkreślić, że postawienie przez ustawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05 (OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140), instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody

wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., należy przyjąć, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia. W przedmiotowej skardze powołano podstawy, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, należy zatem uznać, że skarga nie spełnia omawianego wymagania. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2006 r., I BP 11/06, OSNP 2007 nr 21-22 poz. 319; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 i § 2 k.p.c.